

Dobre in slabe o moških

Imela sem srečo, da sem veliko hodila po avetu, pravi znamenita filmska igralka Joan (Džoun) Blondell, ki bo imela glavno vlogo s poznanim Errolom Flynnom v filmu »Popolno bitje«. Spoznavala sem ljudi vseh mogočih slojev in položajev, zato mislim, da sem si lahko ustvarila precej popolno sliko o moških. Kot hčeri potujočih igralcev mi je tekla »zibelka« v gledaliških zabojih, s starši sem prepotovala Ameriko, Avstralazijo, Kitajsko, Anglijo. Tako sem kaj kmalu spoznala, da so moški v srcu veliki otroci. Ne glede na njihova leta ostane v globini njihovega srca nekaj, česar se nobena starost ne dotakne.

Pustolovci, naduteži, otroci

Ze od rojstva mislijo moški samo nase. Zahtevajo vse popolnoma zase. Vsek ima samo en namen: doseči čim več uspeha v življenju, ustvariti si imenitno kariero ter živeti doživljajev in pustolovščin polno življenje. Dečki se vedno najraje igrajo roparje in orožnike, Indijance, divjake in vojake. In ta želja po razburkanem in pustolovskem življenju jih ne zapusti nikoli. Za mirno družinsko življenje, za igranje z otroki nimajo smisla; to bi bilo vse preveč krotko in bi zahtevalo pošteno, dajanje drugim in skrb za druge. Mož pa hoče skrbeti samo zase, vsi drugi naj bodo njemu na uslugo.

Vsa moška navidezna zakonska nezvestoba izvira iz tega kopnenja za pustolovščinami in iz nadutosti. Saj ne mislijo nikdar nič slabega, samo spremembe se jim hoče, novih poznanstev, novega občudovanja.

V prenašanju bolečin so pa moški slabši kot otroci. Naj se le malo udari s kladivom po roki, pa mora biti zaradi tega vsa hiša in sosesčina pokonci. Če mu kaka stvar pade v oko, že misli, da bo oslepil in majhen zobobol ga spravi popolnoma iz tira.

In kako so zanikrni, posebno doma! Cigaretni pepel in odpadki leže vse križem po podu. Brisačo vrže, kamor se mu zdi, britve nikdar pošteno ne obriše in osnaži; če pride pozno domov, »obesi« obleko kar na tla.

Največja napaka pa je njihova

nevoščljivost

napram svojim sovratnikom, ki imajo več uspeha kot oni sami. S sokoljimi očmi opazujejo njihovo dviganje, ga začno izpodbijati, izražati dvome o njihovi vrednosti in na vse pretege obsojati. Svojo nevoščljivost prikrivajo z domišljavostjo in narejeno brezbriznostjo.

Vendar ni treba misliti, da govorim o moških samo elabo in da jih sploh nič ne cenim. Nasprotno. Vedno sem imela ravno med moškimi najboljše in res prave prijatelje.

Nobena ženska ni tako strpljiva

kot povprečen, izobražen moški. Potrpežljivo bo poslušal mnenje drugega, ki je lahko popolnoma različno od njegovega. Če ima kak njegov prijatelj

telj slabo navado, da se preveč napije, bo požrtvovalno opravil njegovo delo in ga velkodušno ščitil. Nepisan moški zakon zahteva, da ne zapusti svojega prijatelja v nesreči in nemilosti in malo-kdo se temu zakonu izneverja.

V splošnem so moški zvesti v svojih čustvih in ne znojo lagati; laž bistveno prezirajo, zato se zelo nesporno zatekajo k nji, tako da z njo ne morejo in tudi nočejo nikogar prepričati. Zato, ne morem reči isto o našem spolu.

Moškim mnogo laže kaj zaupaš kot ženskam. Kar povej mu kaj strogo zaupljivo, pa si lahko brez skrbi, da bi tekel ven in začel loviti rado-vedna ušesa.

Slavna filmska igralka Renata Müller, ki je pred kratkim umrla. Stara je bila komaj 31 let.

„Kaj pomaga...!“

Pred petimi leti in pol, ali natančno 15. februarja 1932 zvečer, je prišla lepa, vitka, 25-letna strojejska Patricia Mac Guire (Mek Gajr) iz Chicaga nenavadno trudna iz pisarne in povedala svoji zaskrbljeni materi, da bo šla naravnost v posteljo. Drugo jutro jo hoče mati ob času poklicati, pa se ji ne posreči zbuditi jo, tako trdno je spala. Ko se še do večera ni prebudila, je mati poklicala zdravnika; ki je ugotovil nekako možgansko kap. Tako je spala brez najmanjšega prebujenja, brez vsakega vidnega znaka življenja — samo erce ji je redno utripalo — cele tri mesece. Tedaj so že vsi časopisi pisali o njej, pričočevali slike in zbudili toliko zanimanja med ljudmi, da so ji vse filmske zvezdnice lahko postale nevoščljive. — Potem se je za hip prebudila in takoj zopet zaspala. Začeli so iskati vzroka nenavadni bolezni in do-gnali, da se je spila s svojim zaročencem, kar ji je tako udarilo v glavo, da je za vedno deloma utrpela. Najbolj zanimivo pa je to, da je tudi njena speča lepota, ki so jo časopisi neprestano razširjali, vzbudila na tisoče oboževalcev vseh slo-jev, ki so ji kar naprej pošiljali pisma in darila. Sedaj, ko jo je smrt rešila »žive smrti«, je ob njem mrtvaškim odru nakopičenih 25.000 ljubezenskih pisem, katerih vsebino ni mogla nikdar spoznati. Kaj pomaga ljubezen, ki ne najde odmeva, ljubezen mrtvi duši!

Učenjaški tihotapci

Znano je, da ameriški bogataši silno drago plačujejo starogrške umetnine. Grške oblasti pa silno strogo prepovedujejo vsak izvoz takih umetnin v tujino. In vendar je neki Američan imel v svoji zbirki pred kratkim kupljen kip mladeniča,

75 letni idealist

Mohamed ben Areski je bil vdovec brez otrok, star že 75 let ter je imel malo gostilnico na robu afriške puščave, 120 km od mesta Alžira. Popotniki, ki so se ustajali pri njem, so mu pravili, da je v Alžiru v večernih in nočnih urah dobiti polno izredno lepih žensk, ki se same sprehajajo po ulicah. Kot dober, navdušen in veren musliman, je sklenil rešiti vsaj eno teh lepotic pred popolno propastjo s tem, da bi jo vzel za ženo. Prodal je torej svojo hišico, zajahal oslička in se odpravil na dolgo pot. Toda preveč je zaupal svojim močem. Dospel je sicer do Alžira, vendar pa tako zdelan in izčrpan, da se je še pred obzidjem mesta obne-mogel zgrudil. Ljudje so ga pobrali in hitro pre-nesli v bolnišnico, kjer je povedal svojo zgodbo in čez nekaj dni izdihnil.

Nove pošiljke municije za japonsko vojsko.

ki je bil brez vsakega dvoma delo nekega grškega kiparja iz šestega stoletja pred Kristusom. Za kip je dal 30 milijonov drahem. Kako je prišel do njega?

V zakotni gostilni v Atenah je neki detektiv čisto slučajno rešil uganko. Slišal je, kako se dva gosta pogovarjata o starih umetninah in kako je prvi očital drugemu, da ga je pri deležu osleparil, ker se take vrednosti prodajajo za milijone. Prebrala je namreč članek o Američanovem nakupu kipa. Detektiv se je vmešal v pogovor, jih prijel in zvedel za dobro osnovano in po vseh državah razširjeno družbo tihotapcev, med katerimi so pravi strokovnjaki za poznavanje zgodovinskih vrednosti, ki jih razpečajo med največje boga-taše. Kopljejo ponoči, spravijo kipe v zaboje in odpošljejo.

Pri nekem takem kopanju so naleteli na lep, 2 metra visok kip s podstavkom in grškim napi-som. Da bi si prevoz olajšali, so kip razbili na de-set delov in poslali vseh deset zabojev v Pariz, kjer jih je že čakal grški strokovnjak, da jih odda kupovalcu. Toda grška tajna policija mu je prišla na sled, ni pa ga mogla zagrabiti, ker se ni pregrešil zoper francoske postave; v Parizu bi ga mogla prijeti namreč samo francoska policija. Vendar pa ga je spravila v tako neprijeten položaj, da se je začel pogajati z grškim poslanstvom, se zavezal, da bo kip »podaril« grški vladi in tako rešil vseh sitnosti. Kip se je torej pripeljal nazaj v Grčijo, kjer so ga sestavili in postavili v svoj narodni mu-zej, kjer se bo njegova vrednost zaradi zanimivega potovanja in drugih dogodkov, ki jih je povzročil, še povečala.

Ali ste že poravnali naročnino?

V vsem mestu sama ukradena kolesa

V malem belgijskem mestecu Ternath so orožniki izvedli preiskavo pri nekem garažistu, češ da ima v zalogi ukradena motorna kolesa. Garažist se je razjzil in rekel: »Kaj pa oni, ki me je naznanil! Ze tri leta popravljam in prodajam samo ukradena kolesa.« Orožniki so šli k njemu in res našli velike naprave za prebarvanje in potvarjanje koles. Toda tudi ta je hotel imeti družico v svojem neprijetnem položaju in izdal še vse ostale trgovce s kolesi. Tako so nazadnje orožniki zaplenili sploh vsa kolesa v mestu in jih odpeljali na več tovornih avtomobilih v prestol-nico na sodnijo, kjer bodo skušali najti prave lastnike, kar pa nikakor ne bo lahko, ker so vsa kolesa po zunanosti docela predrugačena. Lahko si je misliti, da je prebivalstvo mesta po pra-vici ogorčeno, saj ga ni človeka v Belgiji, ki ne bi imel kolesa.

Stric: »No, Cenček, ali si kaj vesel, če pridem večkrat k vam?«

Mali nečak: »Seveda sem. Mama mi takrat vedno da 2 dinarja, da ne govorim o vašem rdečem nosu.«

Radio

Programi Radio Ljubljana

Ponedeljek, 11. oktobra: 12 Za zabavo (plošče) — 12.45 Vreme, poročila — 13 Cas, spord, obvestila — 13.15 Po opernem svetu (plošče) — 14 Vreme, borza — 18 Zdravniška ura: Dedovanje (g. dr. Anton Brezelj) — 18.20 Ukrajinski venčki (plošče) — 18.40 Kulturna kronika: Peter Bezruč, ob njegovi 70-letnici (gospod Fr. Albrecht) 19 Cas, vreme, poročila, spord, obve-stila — 19.30 Nac. ura: Trije veliki pesniki troimenih bratov: Djura Jakšič, Silvij Kranjčič in France Prešeren (prof. Anka Raketič) — 19.50 Zanimivosti — 20 Koncert Radijskega orkestra — 21 Citraste točke (plošče) — 21.15 Ženski dueti in terceti (ga. D. Sokova in gđe. St. Korentanova) — 22 Cas, vreme, poročila, spord — 22.15 Palčki rajajo (izvaja Radijski orkester).

Drugi programi

Ponedeljek, 11. oktobra: Belgrad 1.: 20 Opera — Belgrad 11.: 7.10 Simfonični koncert. 13.45 Karakteristični jugoslovanski narodni običaji (Simona Misirlić), 21.30 Narodne pesmi. 23.15 Moderna glasba — Zagreb: 20 Narodni običaji, 20.30 Celso, 21 Slovenske pesmi — Dunaj: 19.25 Koroški večer, 20.25 Opereta »Modra da-ljaja«, 21 Koncertni kvartet, 22.20 Plesna glasba — Bu-dapešta: 19 Madžarske pesmi in pianinski dueti, 20.05 Plošče, 21.25 Pianinski trio, 22.50 Ciganska glasba — Trst-Milan: 17.15 Plesna glasba, 21 Opereta »Plesalka Katja« — Rim-Bari: 21 Violončelo, 22 Zbor — Praga: 19.45 Igra, 20.30 Ljudski koncert, 21.05 Schubertov kvin-tet — Varšava: 20 Laha in plesna glasba, 21.30 Poljska glasba, 20.20 Beethovnovske skladbe — Berlin: 19.10 Schu-bertove pesmi, 20 Klasična zabavna glasba, 21 Orke-stralni koncert — Hamburg: 19.10 Vojška godba, 20.10 Dramatski večer, 21 Glasba o ruskem princu — Lis-ko: 20 Ljudski večer — Köln: 19.15 Mozartova operna glasba — Frankfurt-Stuttgart: 19.15 Orkestralni konc. — Monakovo: 19 Plesna glasba, 20.10 Valčki, 21.20 Kon-certna ura — Strasbourg: 21.30 Pester večer — Buka-resta: 20.15 Stara glasba, 21.10 Orkestralni koncert — Sottens: 20 Komorna glasba; 20.40 Fanfarije: 21.15 Za Švicarja v tujini; 22.30 Jazz — Paris P. T. T.: 21.30 Gle-dališki večer — Toulouse: 21.30 Simfonični koncert

»Aha, Vi ste tisti, ki me je včeraj prevrnil s svojim avtomobilom!«

Gimnastične vaje angleške šolske mladine na prostem.

M. Jacoby - R. Leigh:

Poročnik indijske brigade

...Okoli njega so palme sklanjale svoje pahljačaste krošnje. Iz daljave so doneli kriki indijskih konjenikov, ki so kli-calih na naskok... Surat kan je prijezdil mimo njega in za-mahnil s sabljo... Spet znamenje njegovih trobentačev... Pal-me so se zvijale... Topot konj, ki so drveli v gosti vrsti. V daljavi, tam na obzoru, so se dvigale marmornate stopnice... nedosegljivo visoko... na vrhu pa je stalo dekle in mahalo s črno teniščo... Ne, to so bile črne uje, ki so zamahovale s krili... Hotel je skočiti in ji teči na pomoč, a pred njim je nenadno rasel visok bel zid, da je s kopjem udarjal ob beli marmor...

...Spet znamenje s trobento... Zid se je podrl z grmečim hrščem, a zdaj ni več videl stopnic... Pred njim je bila pusta ravan, ki se je odpirala v nedogled do obzora, na katerem je krvavelo veliko okroglo sonce... In po dolini so drveli beli Indijci na črnih konjih... On za njimi z dvignjenim kopjem... Čisto sam... In vse je bilo tiho... Kakor da bi sovražniki in on jezdili po zraku... Toda roka, v kateri je držal kopje, je bila tako težka... Roka se mu je pobesila, pest se mu je odprla in izpustil je kopje... Zdaj je zaslišal srdite krike sovražni-kov... Obrnili so konje naravnost proti njemu... Zdaj je za-slišal žvižganje krogle... Potem pa udarec v prsi in v čelo hkrati... Padel je s konja... Sovražniki je drvel vse bliže... Padel je s konja, a ne na zemljo, marveč v brezdno... padal je vse globlje in nagleje... Slišal je smeh svojih sovražnikov, ki so stali na robu brezdna, in krakanje vrana, ki je plaval nekje visoko v oblakih...

Sanjal je...

Vickers reši Suratu življenje

Jutro je bilo hladno.

Na glavnem dvorišču so čakali Angleži in kanovo sprem-

stvo na Surata, ki se je pokazal nekaj minut za tem, ko so prišli angleški častniki. Bil je v družbi svojega prvega svetovalca.

Po kratkem pozdravu je vsa družba odšla na drugo dvo-rišče, kjer so že čakali sloni z gonjači. Sloni so bili osedlani z indijskim howdahom, sedlom, podobnim veliki košari, kjer je bilo prostora za četvero ljudi. Gonjači, ki niso imeli nič drugega orožja, so držali v roki samo malo kopje, s katerim so spodbadali ogromne živali, v sili pa so se z njim lahko tudi branili.

Vsega skupaj je bilo na dvorišču šest tako osedlanih slonov.

Ko je Surat kan dal razdeliti puške in kratke nože, se je vzpel v howdah na prvem slonu, za njim pa njegov svetovalec in dva indijska častnika.

Na drugega slona so zlezli Barclay in Randall ter dva In-dijca, na tretjega Geoffrey Vickers ter Pearson z dvema iz maharadževega spremstva, na ostale tri slone pa dvanajst Su-ratovih častnikov.

Vsi ostali, okoli petdeset vojakov in domačinov, pa so kre-nili na pot pred sloni in za njimi.

Angležem, sprva ni bilo prav udobno v howdahu, no, pa polagoma so se navadili na enolično zibanje z ene strani na drugo.

Pot jih je peljala skozi mesto. Vsi meščani so vedeli, da pojde maharadža to jutro na lov, zato je po vseh dvoriščih in trgih vrvelo vojakov in domačinov, ki so umerjeno pozdravljali svojega gospodarja, ženske pa so padale na kolena, ko se jim je približal slon, ki je nosil howdah z maharadžem.

Ko so prišli iz mesta, so gonjači začeli spodbadati slone s

kratкими kopji. Zivali so se spustile v dir. Angleži, ki niso bili vajeni jeze na slonih, so se morali trdno držati za ograjo svojih kočar, ker se jim je vsak trenutek zdelo, da jih bo vrglo s sedeža.

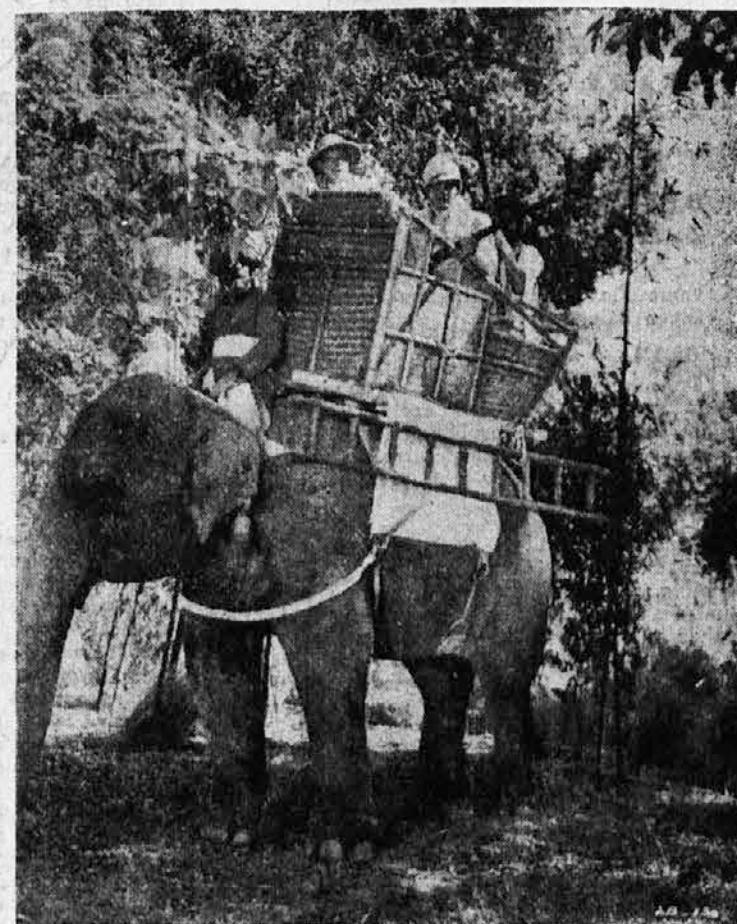

Foto Warner Bros

Vickers je držal puško pripravljeno na strel